

עטרת תפארת

במחיצת רבינו הגדול מרן בעל אילת השחר זצוקללה"ה
טור שבעי מהחברות הגרמ"י שניידר שליט"א

פרשת
תזריע
מצורע
♦♦♦
שנת
תשפ"ג
♦♦♦
גליון 199

נפש נקי וצדיק..

אח"כ וכנס לחדר, ופרץ באנחה גדולה, ממש כאילו זוהי צרה אישית שלו, והי' מזעזע לראות כמה איכפת לו כל צער של השני, אף שלא ידע מי היא...
[ומה שרצה לפתוח בעצמו, לא פירש לי. אך הבנתי שידע לפני שפתח שזו אשה, ואולי לכן לא רצה שאני יגש].

כתיבת השיעורים

וכן זכה ר' אברהם להקליד ולהכין לרבינו את כתבי ידיו של "השיעורים כללים", ועוד הרבה דברי תורה, שהי' כותב רבינו בכתב קטן מאוד, ולא הי' יכול לקרוא את זה, והי' אבי יושב בשעות לא שעות ומקלידם, ומביאם לרבינו מודפס.
וכן אח"כ כשעבר ע"ז רבינו והוסיף הרבה וגרע, הי' טורח עוד פעם ועוד פעם, לסדר את זה לרבינו.

וטרח הרבה על כל מילה ומילה, וכשהיתה איזה מילה שהי' קשה לו לקרוא, הי' מבקש עזרה לפענח...

ולפעמים ביקש רבינו שיעשה כתב מרווח יותר, והי' מיד טורח לשנות, ומביא לרבינו לראות אם זה טוב, ולא נתעצל בזה יומם ולילה.

ולא כאן המקום להאריך, אך רבינו הי' כותב חידושו במהירות עצומה, ופעמים שלא הי' יכול בעצמו לקרוא מה שכתב, ואמר שסומך עלינו שנדע לפענח...

וכמוכן אח"כ עבר והגיה את זה.

מנושאי הארון...

וכן כל פעם שהי' צורך בנסיעה - קצרה או ארוכה, הי' זמין מיד, ושמח לקחת את רבינו, [כמוכן כשידינו רבי איצ'ה רזנגרטן שליט"א לא הי' יכול]. וכן לקח הרבה פעמים את הרבנית הצדקנית ע"ה. אלא שלא הסכימה ליסוע אתו לבד, שחששה לייחוד אפילו בתוך העיר וביום, והיתה דואגת תמיד לשמירה.

וכל זה בלי שום פרסומת וכבוד, רק כל הנאתו היתה לעזור ולהועיל לראש ישיבה ולרבנית, שנים ע"ג שנים.

וזכורני, לפני כעשרים וחמש שנים, שהי' ברית בשבועות אחרי מנחה גדולה, והלך רבינו לסנדקאות, וכולם רצו ללכת לביתם לסעודת יו"ט, רק אבי אמר "אני הולך" עם הראש ישיבה.

משתתף במסעות

הי' מהיחידים, שהסכים רבינו שייצטרפו לנסיעתו הראשונה לארה"ב בשנת תשנ"ח.

[וכששאל שם את רבינו אם יוכל לישא את כפיו, עם אחינו הספרדים, אמר לו רבינו שישאר בחוץ ולא יכנס לברך. אך בנסיעות האחרונות, כמדומני שאמר רבינו למיודעו הרב ר' שמעון הכהן גליק שליט"א שיכולים בני אשכנז לברך, במנין של בני עדות המזרח].

גפתח הגליון

במחילה מידידי הקוראים היקרים שיחיו, גליון זה ישמש לזכרו של ידידנו האדם היקר, גברא רבה, זך ונקי, הרה"ג ר' אברהם ישעי' כהן צ"ל, [שהי' מכונה אבי כהן]. שעלה בימים אלו בסערה השמימה, למגינת לב משפחתו היקרה, וכל ידידיו ומוקיריו.

קשה מאד לכתוב בשעת חימום... בהיפרד מאתנו ידד יקר שכזה, אך מצד שני, חובתנו להועיל לנשמתו הטהורה, כדי להרבות לו זכויות, לכן נשתדל בעז"ה להביא מעט ממעשיו הטובים, למען יהי' לנו לתועלת, ובזה תזכה נשמתו ג"כ.

קירבתו לרבינו

ראשית, זכה לקירבה מיוחדת לרבינו זצוק"ל שנים רבות, בהיותו משתתף קבוע בשיעורים. וביותר בהיותו מסייע ומשמש את רבינו - בלי פרסומת. והי' יושב סמוך לדלת ופותח שער לדופקים, שעות ע"ג שעות.

ובפרט בשעות הקשות, כמו בלילה עד שעה מאוחרת מאד, וכן בערבי שבתות אחה"צ, הכל, כדי שלא יפריעו לראש ישיבה ולרבנית עם הדפיקות, שלא פסקו כל הזמן, והיו רבינו והרבנית ע"ה מוקירים לו מאד על כך.

ותעמוד הזכות הגדולה לתבלחט"א אשתו הצדקנית תחי' שנתנה לו לעזוב את הבית שעות ארוכות בימי שישי אחה"צ, וכל עול הבית והטפלי נפלו עליה, וזה חוץ מזכויותי הרבות מאד.

וכשהי' יוצא מהבית בשעות המאוחרות בלילה, לפעמים כבר הי' נשכב רבינו, והי' נותן לו רבינו את המפתח, ואבי הי' יוצא ונועל מבחוץ, ומשחיל את המפתח דרך תריס החלון, בחדרו של רבינו.

לפתוח לכל דופק

ובדרך כלל כל דפיקה בדלת, היתה הרבנית רצה לפתוח, ולפעמים זה הי' נמשך לשעות רצופות, עד שלא היתה יכולה להספיק כלום, וכשהי' מישהו אחר, פותח, הי' משחרר אותה מעט...

[וכך היתה דרכו של רבינו, לא לתת לאנשים לדפוק בלי לפתוח, וכשהיינו יושבים לפניו, והי' שומע דפיקה קלה בדלת, אם ראה שלא קמים לפתוח, הי' מתחיל לקום בעצמו... וכמוכן מיד היינו רצים לפתוח.

ומטעם זה הרבה שנים, לא הסכים להחליף את דלת הכניסה, בחששו שדלת פלדה תעכב שלא ישמע את הדפיקות, ושמא יבוא יהודי עם צרה, ולא ישמעו אותו דופק... כך הי' ליבן של ישראל].

ואציין עובדה, שפעם אחת חזר רבינו משיעור כללי, ומיד כשכנס לחדר, שמע דפיקות, ואמר לי "אני אפתח", וניגש לדלת עם ראש מוטה לגמרי לריצפה, ופתח סדק קטן, והיתה שם אשה, ושאל מה רצונה, וסיפרה לו צרה מסוימת ששרו' בה, ויעץ לה מה לעשות.

ברכת "הגומל"

וכשחזר רבינו, ביקש מר' אברהם שיוציאונו **בברכת "הגומל"**. אך בשנים הבאות כשחזר, **בירך רבינו בעצמו**. וסיפר לי רבינו שפעם אחת, אחרי שבירך הגומל, ניגש אליו ת"ח אחד, ושאל **למה מברך** הרי יש שסוברים לא לברך על טיסה במטוס?
ואמר לי רבינו, שהשיב לו, **שהחזון איש הי' "פוסק"**, והוא אחז כן לברך.

ברכת כהן באהבה

זכה להיות מהכהנים **הקבועים** שבאו לברך **יום יום** בתפילת שחרית אצל רבינו, ואף כשהי' הולך לישון מאוחר מאד, הי' מבקש שנטלפן אליו להעיר, [והיינו צריכים לצאת לרחוב לטל ציבורי כדי להתקשר].

ודרך אגב, בשנים האחרונות של **מרו הגאון ר' ראובן יוסף גרשונוביץ זצוק"ל**, ביקש ממנו הרב גרשונוביץ שיבוא אליו לשחרית, כדי לברכו, והי' **נוסע יום יום הלך וחזור לנתיבות**, כבקשתו.

לולי תורתך...

וכל הנ"ל הם רק **תוספת**, כי **עיקר חלקו בחיים**, היתה התורה הק', שהי' שוקד **שנים ע"ג שנים**, עם יבלחט"א החברותא הגאון המופלג ר' רפאל אנטין שליט"א, ככולל חזו"א. ובתקופה מסוימת פתח חבורה מיוחדת ללימוד **"ניקור"** בעיון, וכתב לו רבינו מכתב.
וכן מסר שיעורים כמה שנים, במכינה שפתח עם **אביו הגאון ר' שמחה זצ"ל**.

אמונת חכמים

ר' אברהם הי' כמו **"קיר"**, בענין **אמונת חכמים**, ולא זז **כמלא נימא** בלי להתייעץ עם רבינו, והי' **שומע ומקיים!** אף בדברים שקשה מאד ליישם, תמיד קיבל את הדברים כמות שהן, ועשית ככל אשר יורוך **כפשוטו ממש**.

כיבוד אב

זכה רבי אברהם לקיים מצות **"כיבוד אב ואם"** באופן מופלא ביותר, גם בתקופה האחרונה של אביו הגאון זצ"ל, שהי' בזה טירחא מרובה, **לא חסך מעצמו כל טירחא, רק לעשות "רצון אביו"**.

והי' בא קבוע עם אביו, לתפילת מנחה בשבת קודש, **בכל מצב**, וכן הי' בא ביום טוב, לשחרית, ומקיימים את המסורת של הניגון הידוע בברכת כהנים, [ומעניין שגם **כשחל יו"ט בשבת**, שאין אומרים רבונו של עולם, בכל זאת אמר רבינו **שינגנו**, שזהו כבוד יו"ט].

ואף כי **אחרי מותו**, כמו שהי' אביו **טורח לעלות לכולל חזו"א** להתפלל שם שחרית בשבת קודש, כך המשיך ר' אברהם לבוא לשם גם אחרי פטירת אביו, וכששאלתיו מה ראה על זאת, אמר **שאביו ביקש ממנו שימשיך ללכת לשם כדי לברכם, אשרי חלקו**.

עזרה לאחרים

סבל שנים רבות, ממחלת מעיים קשה, וכמעט לא הי' יכול לאכול כלום, והי' ניזון מדברים מסוימים בלבד, והי' עוזר ומסייע הרבה מאד, לכל אלו שסובלים מכך, וכל דבר חדש שמצא שיכול להועיל, מיד הי' רץ לעזור עם זה לאחרים.
ורבינו הי' מייצע, ומסייע לו בכל זה, ואף בא לכנסים שעשה לענין זה.

וכן הי' **מעודד ומסייע בעצה**, להרבה אנשים שהיו מודאגים ממצבם. ובהיותו **בעל אמונה גדולה מאד, עם חוש הומור**..

חריף.. הצליח בס"ד הרבה מאד.
וכפי שהגדיר הטיב **הרה"ג ר' נתן אדלר שליט"א** שאבי **השתמש בצרה שלו "כדי להועיל לאחרים"**, מוראדיג.

מצוה גוררת מצוה

עובדא מענינת שקשורה להנ"ל, כשנסע רבינו לצרפת, באדר תשס"ב, הצטרפו למסע משלחת נכבדה, ומתוכם היו אבי ועוד כמה כהנים שיבלחט"א.

והיות שבאותו זמן, הטיסות לאירופה היו יוצאות **מעל בית הקברות** בחולון, יצאו הכהנים כמה ימים קודם מטיסה לאילת, ומאילת ללונדון, ומלונדון נסעו ברכבת לצרפת. ולאור כל המסע הארוך, בסוף הנסיעה, כשהיו ברכבת, **לא הי' להם מה לאכול**, אך אבי, הי' אתו **"לחם שקדים"** שלקח לעצמו למשך הימים שישה בחו"ל, ו**פרס מלחמו**. לכל המתלויים, ואח"כ ביקש שנביא לו מהבית לחמים חדשים בשבילו.

צהלתו בפניו

והדבר המופלא ביותר, מה שאמר לי בהלוי' **הרה"ג ר' ישראל מאיר שושן שליט"א**, שאצלו ראו בחוש מש"כ בחובת הלבבות **"אבלו בלבו וצהלתו בפניו"**, שעם כל חיי היסורים שעבר, וכפי שאמר **דודו הגאון רבי חיים מאיר שטיינברג שליט"א שלא עבר עליו "יום"** בלי יסורים, בכל זאת תמיד היתה צהלתו על פניו.

ואף בימים האחרונים ממש, כל זמן שכוחו עמד לו, היתה שפתו שנונה במליצות.
ובלילה האחרון ממש, שעות לפני סילוקו, שר עמו יבלחט"א ר' ישראל מאיר **"מה אשיב.."**, ואבי משתתף **ומבקשו לאט לאט**.. מבהילו!

ההבלגה

מידה מיוחדת שהיתה עמו, מידה שחשובה לנו תמיד, ובפרט בימי הספירה, שהי' אומר רבינו שהוא זמן שהשטן מנסה לעורר חיכוכים וכדו' בין אנשים, **והיא מידת "ההבלגה"**.
באשר עבר בימי חייו, חוץ מהיסורים הגופניים, גם כמה וכמה דברים, שדרך של בני אדם להגיב עליהם בחריפות, ולכל הפחות לדבר על אותם שעשו לו את העולה, אך אצל אבי כמה שידענו דברים בתחומים שונים, שהי' לו הרבה מה לדבר, הי' חושק את פיו.. בבחינת תולה ארץ על בלימה..

המקום ינחם..

אין לנו מה לומר, למשפחתו הכאובה, בהסתלק עטרת ראשה, רק הרופא לשבורי לב, יכול, והוא **ירפא לשברם הגדול**, ויעזור לנו"ב החשובה תחי' להמשיך בהעמדת הבית הגדול והיקר שהעמידו ביחד.
ויזכו לנחמה שלימה מן השמים, ואך טוב וששון ושמחה יהי' בביתם כל הימים. תנצב"ה

- צר צורה ע"י משחק

"אוהבים דבריה"

בתחום משחקי ילדים, ידוע שישנם משחקים שאסור לשחק בהם בשבת, ויש שאינם ראויים, וכבר הרחיבו בזה רבותינו.

וזכורני לגבי משחק **"קפלה"**, שבונים אותו צורות שונות, בלי

שום חיבור בין החלקים, ומקובל שזה משחק **"שבת"**, ובכל זאת אמר לי רבינו שרק **עד גיל עשר**, ישחקו בו.

ונתעוררה השבוע שאלה, בנוגע לטבלה שמשוקע בה, צורה של בובה וכדו', והילד מכניס כמה חלקים נפרדים, וביחד מושלמת הצורה, האם יש בזה משום עושה צורה בשבת. והשאלה תהי' גם באותיות ממש, אם זה נחשב לכתיבה.

וקצת דמיון לזה מהגמ' בגיטין (דף י"ט ע"ב) בעדים שאינם יודעים לחתום, שמקרעין להם גי' וממלאים אותו דין, אלמא דחשיב כתיבה.

אך שם, הדיו נהפך **לכתב ממש** וכאן לא נהי' שום חיבור, רק התבנית מחזיקה אותם ביחד, ובזה מתהווה צורה, וצ"ע.

ניתן להשיג הגליון ברש"י 14 קומה 2 בניילונים ע"י הדלת

להערות והארות ולקבלת הגליון ניתן לפנות למייל - s31626532@gmail.com

לתועלת הרבים ניתן להאזין לדברים על פרשת השבוע מרבינו הגדול מרן בעל אילת השחר זצוקללה"ה.

ע"י יבדלה"ט החברותא שליט"א כמידי עש"ק בקו אילת השחר שמספרו 0799-555-555 שלוחה 6.